

BINBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 132 - 25 Kuruş

22 - Kasım - Çarşamba - 1950

PERİ O DELİ-
KANLI SİZDEN
NE İSTİYORDU?
BİR FİKRİNİZ
VAR MI?

HAYIR...

40/1

MARSEL DUDAK
LARINI İSİRDİ.
EĞER ONUN BU
RAYA ANNESİNİN
SAĞ OLDUĞUNU SÖY-
LEMEK İÇİN GELDİĞİ-
Nİ BİLSE ONU DER-
HAL AFFEDER. ONU
NEDEN BU ZEVKTEN
MAHRUM EDİYORUM..

ÇOK MÜTHİŞ.. ONU BİR SAADETEN
MAHRUM EDİYORUM.. FAKAT BUNU ONU
KAYBETMEK KORKUSUYLA YAPTIĞIMA
ALLAH TA ŞAHİT NE DÜŞÜNÜYORSU-
NUZ MARSEL?

MATİLDENİN BU
GUALİ KARŞISINDA
SUÇUSTÜNDE YA-
KALANMIŞ ÇOCUK
GİBİ KIZARDI.

AŞKIMIN ARTIK SO-
NA GELDİĞİNİ DÜ-
ŞÜNÜYORDUM.
HATTA SİZDEN
AF TALEP ETME-
LİYİM..

132/1

SEVDİĞİNİZ
İÇİN Mİ SİZİ AFFEDEYİM.
ASIL BENİM SİZDEN AF DİLEMEM LÂ-
ZİM. SİZİ MÜTHİŞ BİR MACERAYA
SÜRÜKLEDİM.

MATİLDE
GÖZYAŞLARINI
SİLEREK AYAĞA
KALKTI. MAR-
SEL:
HEMEN GİDİYOR
MUSUN MATİLDE
DİYE SESLENDİ

BANA SÖYLİYECEK BİR ŞE-
YİNİZ YOKTA ONDAN Gİ-
DİYORSUNUZ. MEHTAP
ALTINDA YAPILAN BİR
VAAT ZATEN DAİMA
HAVAİ OLUR..

BENİ YİNE GÖRMEĞE
GELECEK MİSİN MATİLDE

BİLMİYORUM..

40/2

MATİLDE
SÜR'ATLE DIŞARI ÇIKTI.
KENDİNDE HUZUNLE KARIŞIK
BİR SERBESTLİK HİSSEDİYOR
DU.

NE HALLERE DÜŞTÜK.. BİRBİRİMİZİN
HAYATINI ZEHİR ETTİK.. ŞİMDİ DE HA-
PİSTE.... O PROFESÖR OĞLU, MİL-
NO'NUN EN YARIŞIKLI DELİKANLISI...

CEZAEVİNİN ÖNÜNDE PEN-
CERELERE BAKARAK DO-
LAŞMAYA BAŞLADI.

ACABA HÂLÂ
BENİ SEVİYOR MU?
YOKSA NEFRETLE
Mİ ANIYOR ?

ONUN BU
HALE DÜŞMESİNE BEN SEBEP
OLDUM. AMA BUNU HAK ETMİŞTİ

SESİ NE KA-
DAR MÜTEESSİRDİ.
GALİBA ÇOK FENA ETTİM.
BELKİ HAKİKATEN
BANA İHTİYACI
VARDI.. NE YAP-
TIM BEN ?

132/2

ARMA
VİR

Mister Watkins

Nakleden: S. DEMİRCİ

T eşkil ettiğimiz sacayağın birçok tatsızlıklara sebebiyet verdiğini duyanlar, belki durumu pek romantik, Mr. Watkins'i de benden çok daha yakışıklı zannediyorlardı. Halbuki o, Helen'in babası yerinde, çıplak kafalı, çirkinin çirkinini bir herifti. Üstelik de az kalsın beni sevgili karıcığımın edeceğti...

Helen onun adını ilk defa, evlenmemizden birkaç hafta sonra, bir Cuma günü işitti. Saat beş sularında eve telefon ettiğim zaman, kadıncağz o gece dostlarımıza vereceğimiz ziyafetin hazırlıkları ile meşguldü.

Sesimi duyar duymaz telâşla: "Şekerim, dedi. Eve dönerken Ricardi'ye uğra da, biraz dondurmali pasta yaptır, olmaz mı?"

"İmkânsız, diye cevap verdim. Mr. Watkins yarım saat önce şehire geldi ve beraberce boks maçına gideceğimizi söyledi." Ve arkasından da hayatın ne demek olduğunu henüz anlayamamış olan karıma işimin temel direği olan bu yağlı müşteriyi kırmamam lâzım geldiğini gücüm yettiği kadar anlatmaya çalıştım ama, nafi! Sabahın dördünde eve döndüğüm vakit Helen bir yandan bavulunu hazırlıyor, bir yandan da tren tarihini karıştırıyordu.

Beni görür görmez hemen: "Boks maçlarını radyoda dinledim, diye parladı. Saat onu yirmi geçe hepsi bitti."

"Vallahi, Helen, dedim. Maçtan sonra, birkaç gece kulübüne uğramamız için öyle ısrar etti ki onu kıramadım. Malûm ya Mr. Watkins gibi müşterilerimin isteklerini her şeyi rağmen yerine getirmem lâzım."

O günden sonra da buna benzer can sıkıcı hâdiseler sık sık tekrür etti, durdu. Zira ne zaman biletlere kara borsaya düşmüş bir maç veya bir revü olsa, Mr. Watkins soluğu yazıhanemde alıyor ve ben ancak sabaha karşı evime dönebiliyordum.

Böyle gecelerden birinde parmaklarımin ucuna basarak yatak odasına girip de lambayı yakınca, Helen'i yatağın içine oturmuş, beni bekler buldum ve ancak o zaman, o akşam bir partiye gitmeye karar vermiş olduğumuzu hatırlayarak kıpkırmızı kesildim.

Karım: "Tıpkı fil gibi yürüyor-sun, dedi. Sevgili Mr. Watkins'iniz bu gece nasıldı, bakalım?"

"Biraz önce oteline bıraktım." dedim. "Hangi revüye gittiniz?"

İşte ben de Helen'in hep bunu soracağından korkuyordum. Yavaşça: "Güney Pasifik'e." diye cevap verdim.

"Mükemmel. Geçen seferkinden daha çok hoşuna gitti mi, bari? Şehirde ben de dahil olmak üzere herkes bu revüyü görmek için can atar, fakat bilet bulamazken, kocam onu ikinci defa olarak seyrediyor. Yarın bunu kulüpteki bütün arkadaşlarıma anlatacağım ve..."

"Fakat bunda benim hiç suçum yok ki, karıcığım, diye sözünü kestim. Bütün kabahat Mr. Watkins'in... Yoksa ben vaktinde evime gelmek istemez miyim hiç..."

Helen: "Bıktım artık bu Watkins'den, diye parladı. Keşki papazın önüne gittiğimiz zaman bana, seninle değil de Mr. Watkins'le evlenmek üzere olduğumu söyleseydin... Sen de hiç irade yahut şahsiyet denen şey yok mu? Adam yularından yakalamış, seni canının istediği yere sürüklüyor. Yazıklar olsun sana!"

Bu sözler erkeklik gururumu fena halde incitmişti. "Pekâlâ, diye haykırdım. Watkins New York'a gelir gelmez ilk işim, suratını bir yumrukta darma dağın etmek olacaktı. Ondan sonra da her şeyimizi satıp savarak annenin evine yerleşir kendimize yeni bir iş bul-

"Çok tatlı bir adamsınız Mister Watkins, öyle hoşuma gittiniz ki..."

maya çalışırız."

Helen biraz yumuşamıştı: "Bütün bunları gözüne aldığına göre, karını da bir kerecik olsun şu revüye götür de, sevindir. Bu gece 'Sokağın Gülleri'ni oynamaya başlıyorlarmış. Onu olsun göreyim bari. Hem de çok güzelmış."

Hemen ertesi gün bilet bulacağıma söz vererek yatağa girdim. Fakat ne çare ki hafızam gecenin dört buçuğunda verilen sözleri hatırlamak hususunda çok zayıftı. Bu yüzden bir hafta kadar sonra Helen tekrar aynı mevzua temas edinceye kadar bilet meslesi aklıma bile gelmedi.

Bir akşam: "Biletleri aldın mı?" diye sordu.

"Şey, diye kekeledim. Revüye öyle rağbet var ki bilet tedarik etmek imkânsız."

Helen kaşlarını çatı ve: "Eğer benim adım Watkins olsaydı, dedi. Ne yapıp yapıp bu biletlere bulurdun. Şimdi, beni iyi dinle. Önümüzdeki ayın yirmi ikisinde mutlaka bu revüye gideceğiz, anlaşıldı mı?" Ve hemen arkasından sordu: "Bunun hangi gün olduğunu biliyor musun?"

Biraz düşünerek: "Galiba, Cumartesi, diye cevap verdim. Hem o gün biler de tenzilâtli olur."

Karım: "Pek anlayışlıymışsın doğrusu.. diye acı acı güldü. Halbuki ben o suali evlenme yıldönümümüzün aynı güne tesadüf edeceğini bakalım hatırlıyabilecek misin, diye sormuştum."

Onu yumuşatmak için yaltaklandım: "Önce François'da ağız tadı ile bir yemek yer, sonra da tiyatronun yolunu tutarız, olmaz mı şekerim?"

Ertesi sabah yazıhanemden içeri girer girmez hemen telefona sarılıp iyilik sever ve hatırlı bir arkadaşın numarasını çevirdim, ve ondan bu işi halletmesini rica ettim. Birkaç gün sonra da eve biletler cebimde olduğu halde dönüyordum.

Karımın onları eline almasıyla yerinden fırlaması bir oldu.

"Fakat, bu numaralar yan yana değil." diye haykırdı.

Boynumu bükerek: "Öyle, dedim. Ama ikisi de aynı sırada. Ne yapayım, ancak bunları bulabildim."

Helen: "Çok yazık, dedi. Halbuki ben evlenme yıldönümümüzde seninle ele oturmak isterdim."

"Eğer ellerimi tutmak istiyorsan, bu işi vde de yapabilirsin, diye cevap verdim. Hem böylesi bize daha ucuza mal olur."

Karım tekrar alevlendi: "Eğer ben Mr. Watkins olsaydım, yanımda yer bulamayan bilen ayaklarımin dibine çömelir, gene de benden ayrılmazdın. Kendi karınla beraber görünmekten utanıyor musun, yoksa?"

Onu yatıştırıncaya kadar akla karayı seçtim. Ve sabahleyin biletlere yanıma alarak, hemen arkadaşımı telefonla arayıp onları değiştirmesini rica etmek niyetiyle büromun yolunu tuttum. Adamcağz bir şey yapamayacağını söyleyerek, özür diledi. Öğleye doğru da arzumu, tam altmış dolar mukabilinde yerine getirmeyi vaadeden bir karaborsacı yakalamaya muvaffak oldum. Akşam biletlere gösterdiğim zaman, Helen sevincinden handiyse kanatlanıp uçacaktı.

Nihayet ayın yirmi ikinci günü gelebildi. O sabah evden en yeni elbiselerimi giyerek çıktım ve yazıhaneye varınca biletlere karşıma koyarak huzuru kalple koltuğuma yerleştirdim. Karımı memnun etmek kolay iş değildi, ama ben en sonunda bunu başarabilmişim işte.. Yerime oturalı ancak birkaç dakika olmuştu ki hademe kapıyı vurarak Mr. Watkins'in geldiğini haber verdi.

Adam kapıdan içeri girer girmez hemen: "Kaç haftadır New York gözümde tutuyorsun, vallahi, diye anlatmaya başladı. Nihayet dayanamayıp felektten bir gece çılmaya karar vererek trene atladım."

"Çok iyi ettiniz..." dedim ama, bir yandan da masanın üstünde duran biletlere önümdeki bloknotun altına kaydırmaya çalışıyordum. Fakat herifte de ne göz varmış, maşallah!

Damdan düşer gibi sordu: "Bu seferki revünün adı ne?"

"Sokağın Gülleri," diye cevap verdim. "Bu akşam karımıyla beraber onu seyretmeye gideceğiz."

Watkins sırtarak: "Çok güzel olduğunu söylüyorlar, dedi. Bana da bir yer bulabilir misin, acaba?"

"İmkânı yok, diye özür diledim. Eğer isterseniz başka bir tiyatro için bilet tedarik edebiliriz."

"Fakat ben mutlaka onu görmek istiyorum, dedi. Sen bir şeyler yap artık.. Third Avenue'de son defa yemek yediğimiz yerde hep beraber karnımızı doyurur, oradan da revüye gideriz." Ve eliyle omuzumu okşayarak defolup gitti.

Akşama kadar bütün vaktimi bu işe hasredip, kan ter içinde kaldığım halde başka bilet bulamadım. Saat tam altı buçukta da François'in önüne giderek süt dökmüş kedi gibi beklemeye başladım.

Çok geçmeden yanımda bir otomobil durdu, içinde de Helen vardı. Kadıncağzın dışarı çıkmasına vakit bırakmadan hemen arabaya atladım ve şoföre Third Avenue'daki lokantanın adresini verdim. Tekrar yola koyulduk.

Bir aralık Helen'e biraz iltifat etmiş olmak için: "Bugün bütün güzelliğin üstünde, karıcığım." dedim.

O da beni süzerek: "Halbuki sen tıpkı bir kavgadan çıkmış gibisin, diye

cevap verdi. Şapkanı ensene kaymış, kırvatının düğümü göğsüne inmiş, yüzün de karmakarışık. Kendine biraz çekir düzen versen iyi edersin." Ve tam kravatımı yukarı çekerken birdenbire: "Bu da ne demek, diye aklı başına geldi. Hani biz François'nın lokantasında yemek yiyecektik. Orası kapanmış mı yoksa?"

"Hayır... Şey, diye kekeledim. Tamamıyla kapanmamış ama... Mesele şu ki..."

Helen öfkesinden titriyerek: "Anladım, dedi. Gene Watkins!" Bana da tıpkı yamabaşında çöreklenmiş bir çingiraklı yılanı bakar gibi bakıyordu. Hemen kanapenin öbür köşesine büzülüyordu.

"Yemin ederim ki, sevgilim, dedim. Onun geleceğini bilmiyordum."

Fakat o beni dinlemeden mütemadiyen: "Nihayet bana bunu da yaptın ha! diye söyleniyordu. Hem de evlenme yıldönümümüzde.

Otomobil Third Avenue'da durur durmaz, Helen hemen kapıyı açarak dışarı atladı, ben de peşi sıra fırladım ve o önde, ben arkada koşmaya başladık. Nihayet mahut lokantanın önünden geçerken kolundan yakaladım. Tesadüfe bakın ki, tam o sırada Mr. Watkins'de otomobilden inerek bize doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Karım: "Çek elini! diye barbar bağıriyordu. Bundan sonra senin yanında bir dakika bile durmam artık."

Sesimi mümkün olduğu kadar tatlılaştırmaya çalışarak: "Helen, dedim. Seni Mr. Watkins'le tanıştırayım. Mr. Watkins, bu da karım."

Helen soluk soluğa olduğu için hiçbir şey söylemedi ve bu vaziyette lokantaya girdik. Mr. Watkins, Helen otururken sandalyasını çekmek için garsonla neredeyse kavga edecekti. Bu zevki kimseye bırakmamaya ahdetmişse benziyordu çünkü. Yemek listesini onunla beraber tetkik ederek garsona bir sürü şeyler ısmarladı. Ve ben kendimi masaya lütfen çağırılmış bir yabancı gibi hissetmeye başlamıştım.

Nihayet Watkins karıma sordu: "Anlatın, bakalım. Bu adam sizi ne için yakalamak istiyordu?"

Birdenbire kan beynime sıçradı. Artık bu küstaha haddini bildirmek, Helen'e de nasıl bir erkek olduğumu göstermek zamanı gelmişti. "Efendi! diye sertlendim. Arkasından koştuğum kadın, benim karımdı. Ve bu tamamıyla şahsi bir meseledir, sizi alakadar etmez!"

Fakat, herif aldırma mıştı bile.. "Yoksa Harry, karısının en küçük arzularını dahi yerine getirmeyi angarye telâkki eden kocalardan biri mi?"

Helen tebessüm ederek: "Nasıl da bildiniz? dedi. Hiç, kadınları sizin ka-

(Arkası 14. sayfada)

SIYAH PELERLİ ADAM

YAZANI RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 8

Kımladıkça mafsalları kırılır gibi oluyordu. Sırtını bir kayaya dayıyarak güçlkle oturdu. Eylül sabahının ilk ışıkları ile dalgalanan denize baktı. Bütün vücudu ağrıyordu. Gözleri yanıyor, dili acılaşıyordu. Kafası hâlâ okadar karmakarışık idi ki düşünemiyordu. Yalnız hayatta olduğunu ve ıstırap çektiğini idrâk edebiliyordu.

Uzun müddet bu vaziyette kalamadı. Ağrı ve ıstırap gittikçe fazlaşıyordu. Tekrar uzanmağa mecbur oldu. Kafasındaki bulutlar dağılmağa başlamıştı. Yavaş, yavaş her şeyi hatırlar gibi oluyordu. Bu sefer daha büyük bir gayretle doğruldu. Gözlerini denize dikerek kayalara çarpıp parçalanmış kalyonlardan bir iz aramağa koyuldu. Geminin üstüne bindirerek parçalandığı kayalık, dilsiz bir sükûtle göğe doğru yükseliyor, dalgaların gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu. Gemiden en ufak bir nişane kalmamıştı. Don Pedro oturarak dirseklerini dizlerine, başını da ellerine dayadı. Geceleyin o vahşi karanlık içinde suların çirpintısı aklına geldi. Sahilin uzak olmadığını tahmin etmekle beraber uçsuz, bucaksız bir denizde yüzer gibi idi. Sonra ayaklarına kramp girince kendisini nasıl dalgalara bıraktığını hatırladı. Bir dalga onu almış, âdeta son nefesini verdirecek bir şiddetle sahile atmıştı.

Olanları düşünürken hâlâ dehşetle ürperiyordu. Kendini sahilde bulur bulmaz dalgaların ubur saldırısından kurtulmak için tırnaklarını toprağa geçire geçire kendini karaya çekmek için mücadele etmişti. Ondan sonrasını hatırlamıyordu.

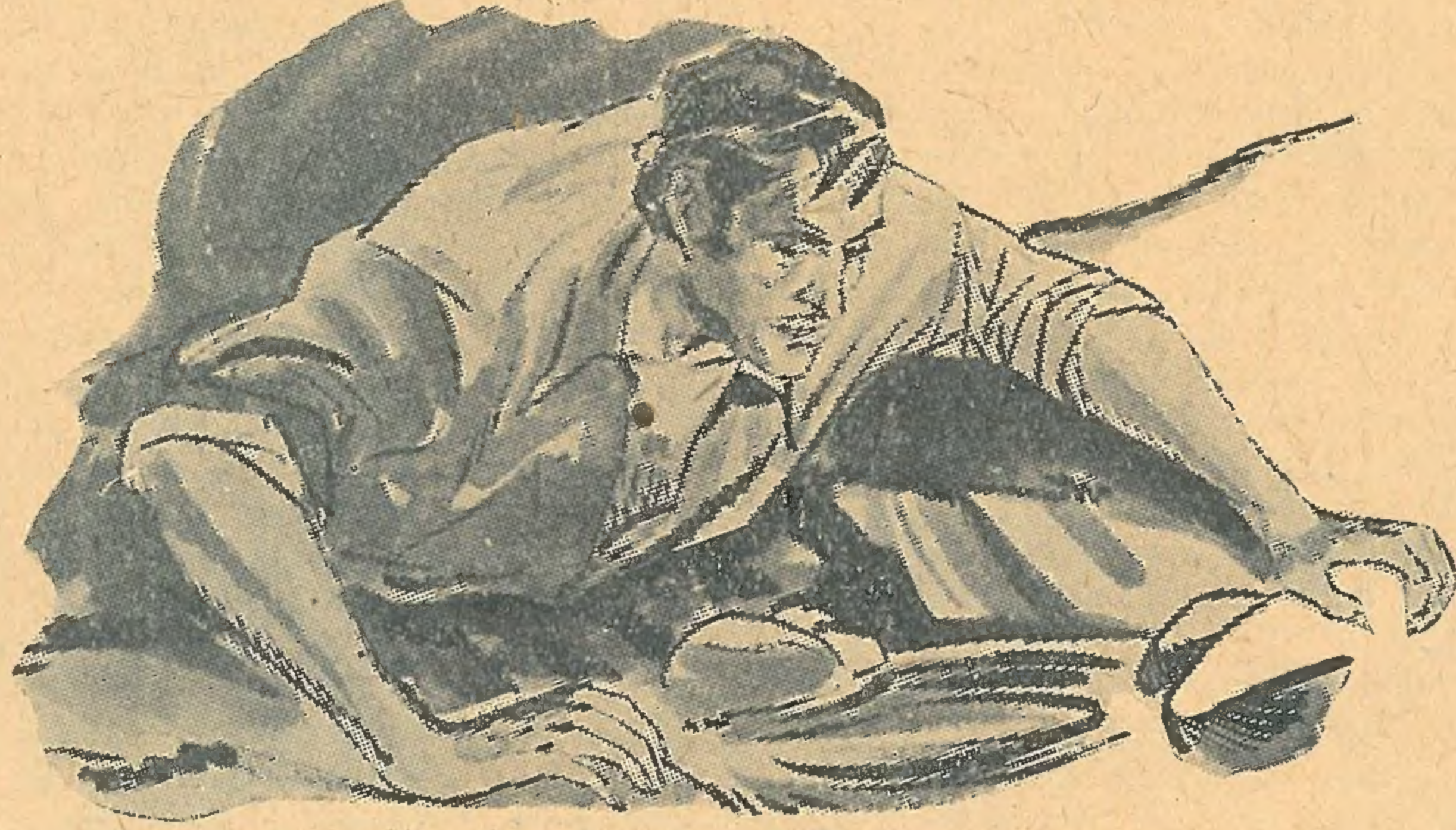
Batan gemi ile beraber üç yüz İspanyol genci de sulara gömülmüştü. Don Pedro bir mucizeye benzeyen kurtuluşuna bir türlü inanamıyordu. Şimdi nasıl kaçacaktı? Yakalandığı takdirde ölüm muhakkaktı. Ürkek nazarlarla etrafına bakındı. Bulunduğu yer, kayalıklar arasında hapsolmuş bir kumluktu. Dört bir tarafında kırımızı kayalar yükseliyordu.

Cornwall civarında olduğunu tahmin ediyordu. Bunu bir gece evvel, kayalıklara bindirmeden az önce kalyon kaptanı söylemişti. Artık Vigo'nun veya Santander'in beyaz badanalı duvarlarını tekrar görmeği aklından çıkarması lâzım geliyordu?

Gözlerinin önünde vatanın hayali canlanmağa başladı. Bağlarda yanık yüzlü, kara gözlü Galıçyalı ve Asturyalı, omuzlarında üzümlü sepetlerle geçerler, yüklerini iki bin sene evvel Romalıların İberik yarım adasına soktukları tahta arabalarına boşaltırlardı. Onların çalışırken söyledikleri şarkıları duyar gibi oluyordu. Bunlar bir insanın kanını tutuşturan nağmeli İspanyol havaları idi. Daha iki gün evveline kadar tamamilen bu dekor içindeydi. Şu saatlerde Santander kilisesinin çanı çalmağa başlamıştı. Don Pedro başını sallıyarak bu hayallerden silkindi. Tekrar vaziyetini düşünmeğe koyuldu.

Birdenbire gürültü ile gülmeğe başladı. Kurdukları plânlar ile şimdiki vaziyet arasındaki muazzam fark, hakikaten çok gülünç-

tü. Kral Philip'in kat'i sözleri üzerine İngiltereyi dize getirdiklerini tasavvur etmişti. Başka ne ümit edebilirdi? İspanya muazzam bir armada ile bu işe girişmiş, kilişinin takdisiyle âdeta ilâhi bir el gibi İngiltereye uzanmıştı. Denize açıldıkları ilk günden beri bütün vaziyetin yakından şahidi olmuştu. Daha ilk adımda aksi rüzgârlar yüzünden karışıklıklar, kayıplar ve gecikmeler baş göstermişti. Manş denizinde rüzgâr daima daha hafif yapıda olan düşman teknelerinin lehine esmeğe başlamıştı. Ve nihayet her şeyden sarfınazar ederek sağ ve salim İspanyaya dönmekten başka bir şey düşünmez olmuşlardı. Orkney'e kadar bütün donanma beraber seyahat etmişlerdi. Orada sis yüzünden on kalyon yolunu şaşırması; içlerinde Don Ped-

Sevinç içinde yüzü koyun yere uzandı.

ro'nun kumandasındaki gemi de bulunduğunda halde altmış gemi San Martin'e katılarak şimale doğru yollanmışlardı. Acele ihtiyaçlar yüzünden İrlanda sahillerini tuşnak istemişler, gemilerin yarısı burada kayalıklara çarparak parçalanmıştı. İskoçya sahillerinde, açlık ve susuzluktan gemiyi idare edemez bir hale gelen mürettebat yüzünden diğerlerinden ayrılmış bulunuyordu. Mucize kabilinden bir tesadüf yüzünden yiyecek ve taze su tedarik edebilmişlerdi. Fakat bu da onların nihayet Cornwall'de kayaya oturup mahvolmalarına mâni olamamıştı.

Diğer gemiler hakkında hiçbir bildiği yoktu. Fakat kendi âkibetini nazarı itibara aldıkça onların İspanyaya varabildiklerinden ümidini kesmesi lâzım geldiğini düşündü. İspanyaya varmış olsalar bile hepsinin birer iskeletten farkı olmamaları lâzım geliyordu. Don Pedro tekrar kendi vaziyetini düşünmeğe başladı.

Güneş süratle dağılan bulutlar arasından parlıyordu. Güçlkle ayağa kalktı. Otuzundan fazla göstermiyen, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. İspanyol asilzadelerinin kıyafetinde idi. Sağ kalçasının üstünde bir kılıç kını sallanıyordu. Deri çizimleri ayak bileklerine kadar sıyrılmıştı. Çizimlerini çekmek için tekrar oturdu. Teker, teker çıkarıp içlerindeki suları boşalttıktan sonra yine giydi ve ayağa kalktı. Ortalık iyice aydınlanmış olduğu için etrafını daha iyi görebiliyordu. Sahilin ötesinde, berisinde siyah şekiller vardı. Daha önceleri bunları kaya parçaları zannetmişti.

Zorlukla yürüyerek bunlardan birine yaklaştı. Bu kendi kalyonundan Hurtado adında bir subaydı. Don Pedro onun ölmüş olduğunu anladıktan sonra tekrar ileriledi. Yedi cesed daha kumların üzerinde yatıyordu. Bu sekiz ölü, kendisi ve suların sahile attığı bir, iki parça eşya, güzel kalyondan kalan yegâne işaretlerdi. Don Pedro hepsi için bir dua okudu. Soğuk kanlı ve kendine hâkim bir hali vardı. Onları kendisinden çok daha mes'ut buluyordu. Bu yabancı memlekette kendisini kimbilir nasıl bir âkibet bekliyordu?..

İngilizlerle İspanyollar arasındaki din nefretini yakından biliyordu. İspanyanın İngiltere sefiri, Don Pedro de Mendoza'nın yeğeni idi. Onun yanında iki sene geçirmişti. Bir suçtan ötrü mem-

agırlaşıyordu.

Denize bakarak düşünmeğe başladı. Suların üzerinde martılar başı gırışarak uçuyordu. Nereye gidecekti? İngilterenin bu taraflarında zavallı bir düşman subayın merhamet edecek kimse bulma mümkün mü idi? Burada açlık ölümünden başka bir şey yoktu. Gideceği yerde de kendini bundan daha iyi bir ihtimalin beklemesini biliyordu. Fakat her şeye rağmen şansını denemek mecburiyetinde idi.

Kayalıklar arasında bir yol, geçit aranarak kumsalda yürümeye başladı. Sahile uzanan ve sular altında kaybolan kayalıkların üstüne tırmandı. Bir müddet çıktıktan sonra oyuk gibi bir yerin yarıklarını arasından bir su şarabı duydu. Sevincinden deli olacağı gibi yosunların üstüne atılarak yüzü koyun yere uzandı, başını suya yanaştırıp hayvanlar gibi içmeğe başladı. İçtiği sudaki lezzeti tatlı Andalus aşraplarından bile alamamıştı.

Kana kana içti. Sonra yüzünü gözünü yıkıyarak saçlarını ıslattı. Diz çökerek Tanrıya dua etti.

Tekrar kayalıklara tırmanmağa başladı. Kayalıkların sonunda bir fundalık başlıyordu. Böğürtlenmeye ayağına takılıyor, nimetlerini önüne sürüyordu. Don Pedro obur bir iştahla böğürtlenmeye başladı. Aşağılardan bir ses duyuncaya kadar yemekte devam etti. Sonra nefes bile almadan beklemeye koyuldu. En ufak bir gürültü, mevcudiyetini meydana koyabilirdi. Bütün dikkatini kulaklarında toplıyarak bu gürültünün menşeiini tayin etmeğe uğraştı.

Bu, bir insanın ayak seslerini benziyordu. Korkak bir adam değildi. Kolay, kolay mağlûbiyeti kabul etmezdi. Fakat gelen kim olursa olsun onun düşmanı idi. Binaenaleyh müteyakkız olması icap ediyordu.

Birdenbire düşman meydana çıktı. Fakat hiç te Don Pedro'nun ümit ettiği gibi olmayan bu düşman, bir köpekti. Hırıyarak yaklaşıyordu. İspanyolu görünce durdu. Sonra havlamağa başladı. O raya, buraya koşarak kendisine bir geçit aradı. Nihayet atlıyarak kayaya tırmandı. Aynı zamanda Don Pedro da bir kayanın üstüne sıçrıyarak kılıcını çekti. Köpekle karşı karşıya idiler. İspanyol henüz bir hareket yapmağa fırsat bulamamıştı ki bir kadın sesi:

— «İn aşağı Brutus in!.. Buraya gel, buraya!..» diye seslendi.

Köpek ufak bir tereddüt geçirdi. Emri tekrar ederek kendisini çağırان hanımı da meydana çıkınca son bir defa daha havladıktan sonra sahibine doğru koştu...

VI. Don Pedro Teslim oluyor

Don Pedro elinde kılıcı olduğu halde hürmetle genç kadının karşısında eğildi. Bu haliyle gülünç olmadığını ümit ediyordu.

Genç kadın müstesna bir güzellikeydi. Pembe yanakları, başak sarısı saçları ile bir tezat teşkil ediyordu. Hiçbir modaya tâbi olmayarak son derece sade giyinmişti.

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

MAMAFİH SİRASI GELİP SAĞMA.. MEKTEP MİŞKEN SÖYLİYİYİM.. TE İNZİBAT YOK. MİS FEYİNİ DE MEKTE VALERİNİN GECE Bİ DE BİLİRİM. VALERİ YARISI SOKAKLAR İÇİN ORASI DA DOLAŞTIGINI DÜŞÜNSENİZE..

KABAHAH MEKTEPTE DEĞİL SİZDEDİR MR. STON. VALERİ YALNIZ VE BEDBAHT BİR KIZDIR. ANA BABA SEVGİSİNDEN MAHRUM. ÜSTELİK ZİYARETÇİ KABUL ETME SİNİ MENETTİNİZ

ZİYARETÇİLERİ MENETMEMDE PEK BİR SEBEP VAR. KIZIN ANNESİNDEN KORKUYORUM. ZATEN PINKERTON SİZİN OKADINI BULMANIZI İSTİYORUM. NEREDE OLDUĞUNU TAHMİN EDİYORUM.

HERHALDE ARKANDA KALAN VE SENİN GİDİŞİN DEN ÇOK ÜZÜLEN İN. SANLARI DÜŞÜNME. DİN VALERİ..

FAKAT SİZ HİÇ KAÇMAK İSTEMEZ MİSİNİZ MİS FEYİN. HAYIR.. AMA BAZI BÜYÜKLER İSTERLER. MESELÂ BENİM ÇOK İYİ BİR ARKADAŞIM VAR. ÜVEY OĞLU... ADINA ART DİYELİM.. 30 YAŞINDA BİR GENÇ ADAM... ORTADAN KAYBOLDU. ONU KAÇMAGA SEVKEDEN BİR SEBEP VARDI. SEBEP ORTADAN KALKTI. KENDİSİNE HABER VERMEK İSTİYORLAR.. ORTADA YOK..

NE FENA.. EKSİK OLMA.. ŞİMDİ AR. EVİNE MEK. TUP YAZSA BEN ARTIK HİÇ KAÇMIYACAĞIM. VALERİ..

HAMDOLSUN SAĞ SALIM DÖNDÜ. AMA BİZİ BÖYLE ÜZDÜ VE KORKUTTUN Kİ...

ODADAN ÇIKMADAN UYUYAKALDI. NE OLUR BENİ EVE GÖTÜR CO.. ÇOK YORGUNUM. ÇOK ÜZÜLDÜ. NÜZ AMA ARTIK ÜZÜLECEK BİRŞEY YOK..

CO YENİ HOCAYI GECE BİRDE EVİNE GÖTÜRÜYOR.. MERCİNEK FIRINDA..

AĞLIYORSUNUZ MİS MİÇEL NE VAR? VALERİ BU LUNDU.. ARTIK ÜZÜLECEK NE VAR?

GÖZLÜĞÜM KIRILDIĞI ZAMAN, GÖZLÜKSÜZ GÜZEL OLDUĞUMU SÖYLEMİŞTİ. HANİ YALAN DA SÖYLEMEDİ.

BIRAK CO.. ALLAHAS KİNA..

ARKASI VAR

Onyedi Portakal

Nakleden: N. YEĞİNOBALI

«Portakalları dörde bölüp teker teker yutmağa başladım!»

Portakal okadar çok severdim ki bütün gün portakal yesem bıkmazdım. Derken bir gün bir polis ben-denizi rıhtımda cebimde on yedi portakalla suç üstü yakalayıp deliğe tıktı - işte o gün bugündür portakal rengi görsem bir tuhaf olurum!

O zamanlar arabacılıkla işgal ediyordum ama rıhtımdan geçerken elimin uzunluğu sayesinde fazlalıktan daha kolay kâr yollarına saptığım da oluyordu.

Ama beni başkasının olan bir mal görünce dayanamıyan o profesyonellerden sanmayın, ağabey. Yalnız boğazıma düşünümüdür, biraz. Hep ağzım işleyip dursun isterim. Onun için rıhtımdan geçerken, ağzımın akşama kadar işleyip durmasını temin edecek bir şeyler kaldırmadığım günler pek nadir olurdu.

Günlerden bir gün bana ait olmiyan tam on yedi portakalı muhtelif ceplerime yerleştirmiştim. Ama yedi dağıl on yedi tane bu! Kendini belli ediyor, ne olsa! Rıhtım polisi Pongo arabamın içine bakarken gözünün bir ucuyla da vücudumun bazı nahiyyelerinde, fizyoloji kitaplarında izahı geçmiyen şişkinlikleri farkederdi. Çenesini sıvazlayarak,

— “Sen şu arabayı şuraya bırak da benimle gel bakalım,” dedi ve beni ofisine götürdü. Orada ceplerimdeki on yedi sulu, iri yafa portakalı çıkarıp masanın üzerine dizdi.

— “Ee, dostum,” dedi. “Ne dersin sen bu işe?”

Hiçbir şey demedim. Polis romanlarındaki o “söylediğiniz her şey aleyhinizde delil olarak kullanılabilir!” cümlelerini nafiye yere mi okumuştum? Korkudan betim benzim atmıştı ama gene de

genemi tuttum. Pongo benim sükutüm karşısında,

— “Peki,” dedi. “Öyle olsun! Ben şimdi gidip şahit olarak bir meslekdaş ge-

tireyim.

Böylece kapıyı üzerimden kilitliyerek çıkıp gitti.

O zaman ben korkudan sapır sapır titremeğe başladım. Duvarlara baktım, kapıya baktım, on yedi portakala baktım. Hâkimin diyeceğini, patronun diyeceğini, anamla babamın diyeceklerini düşünüyordum. Kurtuluş çaresi yoktu. Bütün hayatım mahvolmuştu. Ümitsizlik içinde,

— “Yarabbim!” diye inledim. “Ne yapacağım ben şimdi?”

O zaman kafamın içinden bir ses, “Ye onları!” diye fısıldadı.

— “Ne?” diye sordum. “Yiyeyim mi?”

Ses, “Evet,” diye cevap verdi. “O zaman ortada delil kalmaz. Ama çabuk ol!”

Sadece yarım saniye kadar düşündüm. Sonra bir portakal alıp soydum, ağzıma attım ve yuttum. Tam çekirdeklerini tükürmek üzereydim ki ses,

— “Hayır!” diye öttü.

— “Efendim!”

— “Çekirdekleri de yutman lâzım.”

— “Ne?”

— “Tabii. Kabukları da! Delil kalmasın!”

— “Öyle ya!” dedim ve çekirdekleri ağzımın arka tarafına ittim. Yutabilmek için üzerlerine biraz da kabuk çiğnedim. Ses,

— “Çiğnemeğe filân bakma!” diye directti. “Yut gitsin! Zaman mevzuubahis!”

Sahiden de öyleydi. O ilk portakaldan sonra çakımı çıkardım ve portakal-

ları dört lokmaya ayırıp dört lokma yutmağa başladım.

Boğazımın üstüne kadar portakalla luydum ve masanın üstünde daha üç ne vardı ki Pongo ile arkadaşının gediklerini duydum.

— “Pes!” dedim. “Benden bu kadar!”

Ama ses, “Bir tane daha yut!” diye ısrar etti. “Ne kadar az portakal olursa okadar az ceza yersin!”

Hakkı da vardı, tabii. Sonra talihimden Pongo ile arkadaş bir başka polisle gevezeliğe daldılar. Kapıyı açtıkları zaman ben son portakalın son lokmasını yutmakla meşguldüm. Pongo arkadaşına, — “İşte bu!” dedi. “Cebi portakal dolu olarak yakaladım.” Sonra gözleri masaya kaydı: “Hey! Nerde portakallar?”

Arkadaşı, “Bilmem ama ben kokularını duyuyorum!” dedi.

Ben gık bile demiyordum. O polis romanlarını boşuna mı okumuştum? Pongo etrafı araştırmağa başladı. Ofisi inceden incede söktü ama portakalın çekirdeğine bile rastlamadı. Adamcağızı artık bir hırs basmıştı. Beni de tepeden tırnağa kadar soydu. Nihayet meselenin aslını anladı.

Ama gene de inanmak istemiyordu. Portakalları çaldığıma dair hiçbir şahidi olmadığı için beni alakoyamazdı. İstemiyeye istemiye serbest bıraktı. Ama olan bitene hâlâ inanamıyordu. Ben uzaklaşırken o kafasını kaşıyarak arkamdan bakıyordu.

— “On yedi tane!” diye söyleniyordu. Kabuğuyla, çekirdeğiyle beraber, tam on yedi kocaman portakal bu be!”

İNKISARI HAYAL

Nakleden: Leylâ BEKEM

Willi kırkına merdiven dayadığı halde hâlâ bekardı. Zengin değildi. Uğradığı bir iki muvaffakiyetsizlikten sonra aşktan yana talihim yok diye şansına küsmüş âdeta bir kadın düşmanı kesilmişti. Yemeğini lokantada yiyor, söküklüklerini kendisi tamir ediyordu. Hayatından memnundu. Fakat bahar gelince iş değişti. Bahar sarhoşluğu ile başı dönmeğe, kanı kaynamağa başladı. Muttasil in-ce narın bir vücudu, ipek gibi bukle bukle saçları gözünün önüne getiriyor derin derin içini çekiyordu. Muayyen bir kimseyi düşünmüyordu. İster sarışın olsun ister esmer farketmez, di-yordu. Fakat güzel olması şarttı. Güzel ve cana yakın olmalı idi.

Tahayyül ettiği bu pembe yanaklı şeker kızı nerede ve nasıl bulacaktı? Willi kederinden hirsından dünyayı kapkara görüyor ve ufak bir ge-ye sinirleniyor, kızıyor, bağırıp çağırıyordu. Neydi bu başına gelenler. Şimdiye kadar hiç böyle olmamıştı. ‘Güzel değilim. Param da yok. Benim yüzüme hangi taze bakar?’ diye kendi kendine söylüyordu. Fakat bu böyle devam edemezdi. Muhakkak o da kendisine uygun bir kızcağız bulmalıydı. Fakat hangi yoldan? Durup dururken kiminle nerede tanışacaktı? Ah ne olurdu ona da içli ateşli bir aşk mektubu yazan olsaydı.

Willi bütün bunları düşünce düşünce yürürken postahanenin önüne geldi. Birden bir hal çaresi keşfetti. Hemencecik postahaneye girdi. Postrestant gişesine doğru yürüdü. Uyuklayan memura sordu,

— ‘Aşk’ adı altında bir mektup var mı?

Memur şöyle bir silkindi sonra çekmeceyi açık ‘A’ kutusuna baktı. İçinden mavi bir zarf çıkarıp uzattı.

Willi mavi zarfın baş döndürücü kokusuyla mestolmuş, içinde yazılı tatlı aşk fısıltılarını düşünüyor, mektubu bir an evvel açmak için acele ediyordu.

— Demek ki bana yalan söyledin. George niçin yaptın bunu? Madem ki benimle evlenmiyecektin, niçin bunu vaadettin?

Genç kadın hiddetle parlayan gözlerini karşıdaki lâübalı, sinsî delikanlının gözlerine dikmiş bir cevap bekliyordu.

— Şekerim, bırakalım artık bunları. Seninle tatlı tatlı ayrılalım. Malûm ya zaman kötü. Hele bir de işin içine iflâs meselesi girince...

— Ne dedin. İflâs mı ettin?

— Evet.

Birden genç kadının hali tavrı değişti. — Bunu bana daha evvel söyleyebilirdin diye bağırıldı. Ben aptal gibi düşün oturdum da zavallı Leonhard’a bir...

— Kabahât sende. Acele etmeseydin. İnsan hayatta daima hesaplı hareket etmelidir.

Genç kadın bu küstah delikanlı ile başa çıkamayacağını anlayınca şapkasını paltosunu kaplığı gibi sokağa fırlatdı. Bir taksiye atladı,

— Acele postahaneye.

Gişenin önüne gelince memura sordu,

— ‘Aşk’ adı altında bir mektup var mı?

— Hayır. Demincek gelip aldılar.

Genç kadın sarardı. Demek ki Leonhard mektubunu almıştı. Şimdi ne yapacaktı. En iyisi her vakitki gibi saatinde randevuya giderim. Ona şaka yaptığımı kendisini denemek istediğimi söylerim diye düşündü.

Saat iki olunca Leonhard postahanenin yolunu tuttu. Postrestantın gişesi önüne gelince heyecandan titreyen sesi ile,

— ‘Aşk’ adı altında bir mektup var mı? diye sordu.

Memur aksi, sert bir adamdı. Sini-rlendi,

— Yok bayım. Diye tersledi.

Fakat Leonhard bunun farkına bile varmadı. Son derece mesuttu. Mektup olsaydı fena olacaktı. Zira bu bir veda mektubu olacaktı. Mektubun olmayışı Silvia’nın onu reddetmediğini aşkını kabul ettiğini işaret ediyordu. Leonhard sevinçle postahanenin yolunu tuttu. İçeri girer girmez en dipdeki masaların birinde oturan sevgilisini gördü. Mahcup, çekingen bir tavırla önüne bakan genç kadın, Leonhard ve

anına gelir gelmez,

— Sevgilim sana her şeyi izah edeceğim dedi.

Leonhard genç kadının ellerini avuçlarına aldı ve kulağına,

— Her şeyi biliyorum yavrum, diye fısıldadı. Beni sevdiğinden asla şüphe etmiyorum. Benimle evleneceğini böyle saçma sapan bir veda mektubu yazmağa koyulmıyacağını biliyordum şekerim. Beni seviyorsun. Bir mektupla beni reddedemezdin. Maamafî post-restanta gittim sordum.

Silvia vaziyeti derhal kavradı. Leonhard mektubu almamıştı. Ya mektup zamanında varmamıştı, yahut ta kaybolmuştu.

Leonhard genç kadının ellerine sarıldı, kulağına,

— Sana bir müjdem var diye fısıldadı. Yakında terfi edeceğim. Yüksek maaşlı bir mevkîi teklif ettiler. Artık evlenebiliriz demektir.

Eğilip Silvia’nın ellerini öptü.

Willi küçük, sade bir pansiyonda yatıp kalkıyordu. Odasına girince hemencecik arkasından kapıyı kilitledi, bir iskemle alıp pencerenin önüne oturdu sabırsızlıkla mavi zarfı cebinden çıkardı. Bir aşk mektubu diye mırıldandı. Onun kendisine hitaben yazılmadığını, postrestant da lâletta-yin bir isim söyleyip bir başkasının mektubunu aldığını unutmuş gitmişti. Kalbi heyecan ve ümitle küt küt atarak, aşk mektubunu açtı, okumaya başladı,

‘Sevgili Leonhard,

Seni kırmak istemezdim. Fakat artık hakikati senden gizlememe imkân yok. Seni sevmiyorum Leonhard. Bir seneden beri tanışıyoruz. Fakat aşkımız artık bir alışkanlık haline girdi. Affet fakat beni sıkıyor. Ayrılmamız gerek benim ve gerekse senin için daha hayırlı olur. Genç güzel, yakışıklı bir delikanlı ile tanıştım. Beni cıldırısıya seviyor. Zengin bir tüs-car. Onu reddetmek akılsızlık olur. Şayet beni hakikaten sevdiyse veya seviyorsan benim mesut olmamı istersin. Bundan sonra görüşmiyeceğiz. Mektuplaşamayacağız da. Mektuplarım sende kalsın. Seninkileri az önce yak-tım. Elveda.

Silvia’

Willi’nin kalbi acı ile burkuldu. Sanssızlığına bir kere daha yandı.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yayı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

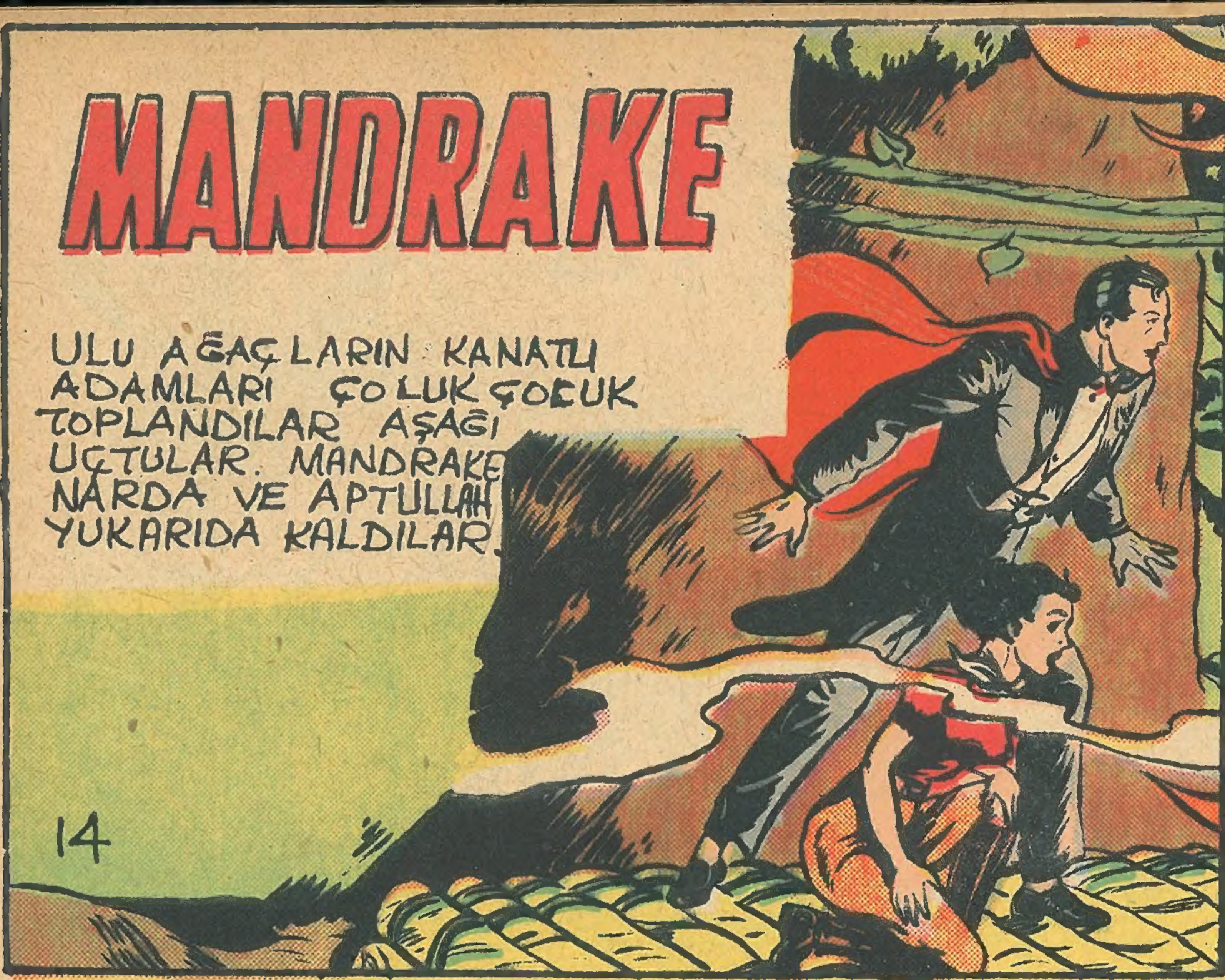
GİZLİ VAZİFE!

MANDRAKE

ULU AĞAÇLARIN KANATLI
ADAMLARI ÇOLUK ÇOCUK
TOPLANDILAR AŞAĞI
UÇTULAR. MANDRAKE
NARDA VE APTULLAH
YUKARIDA KALDILAR.

14

NARDA MANDRAKENİN BOYNUNA ASIL
DI. ALEVLERDEN UZAKLAŞMAYA ÇA-
LIŞTILAR

APTULLAHIN YANINA GELDİLER. APTULLAH
TUZAK ASANSÖR AĞLARIN BÜTÜN İLMİNİ
ALMIŞTI.

AĞIRLIK VAZİFE-
SİNİ GÖREN KİÇİ
BİR KAYAYI AĞIN
İÇİNE KOYDU.
KENDİLERİ DE
İÇİNE BİNDİLER.
YAVAŞ YAVAŞ
AŞAĞI İNDİLER

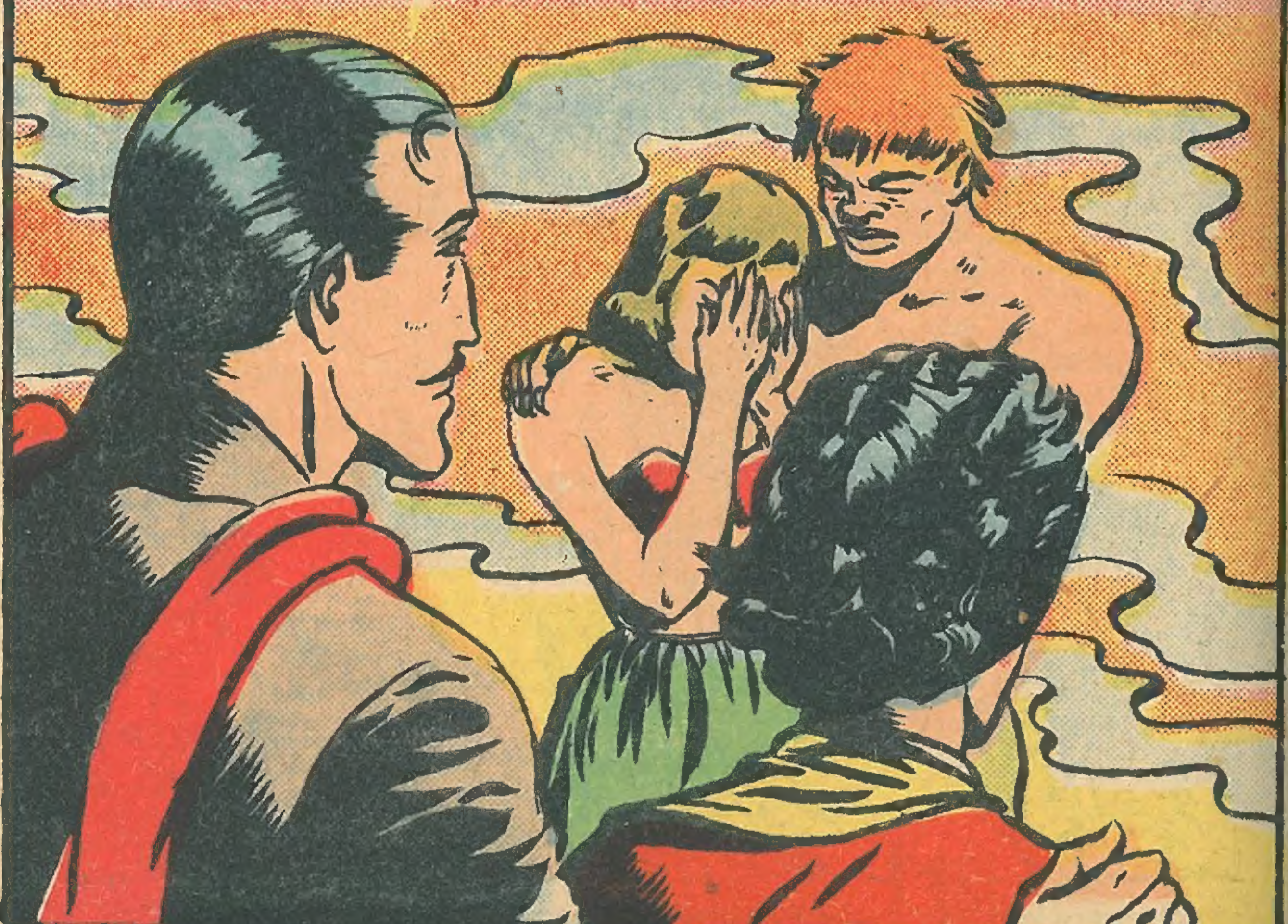
DUMAN VE ALEV YERYÜZÜNÜ DE SARMIŞTI.

132

YANGINDAN GÜÇ BELÂ KURTULDULAR. AYNI
ZAMANDA AĞAÇ ADAMLARDAN DA KURTUL-
MUŞLARDI. YOLLARINA DEVAM ETTİLER.

GELECEK HAFTA: YENİ MACERA

GÖK SÜVARİ

MARGRİT HEMEN MAKYAJINI TAZELEDİ. HER HALDE ARKADA OTURUYORDUR. ŞİMDİ BENİM DÖNÜP KENDİSİNİ GÖRMEM İÇİN BANA BAKIYORDUR. SABIRLI OL SEVGİLİ UBALDO.. ŞİMDİ DÖNECEĞİM

LÂKAYT BİR TAVIRLA YOLCULARA BAKTI.

BU DA NE DEMEK? UBALDO YOK!

HİRSİNDAN DUDAKLARI NI İSİRDİ. YİNE ET-RAFINA BAKTI. UBALDO GÖRÜN-MÜYOR- DU.

YOK.. BİNMEMİŞ.. ÖYLEYSE BENİM BURADA İŞİM NE? PARİSE BOŞU- NA GİDİYORUM DEMEK?

BÜ SİRADA ORORA MAKSİMİLYANOYU EVLÂT EDİNEBİLMEK İÇİN ANNESİYLE MÜCADELE HALİNDEYDİ.

GÖZLERİNDEN MAHRUM BİR ÇOCUĞA BAKMANIN NE DE- MEK OLDUĞUNU BİLİYOR MU- SUN KIZIM? BÜTÜN HAYATIMI- Zİ ONA VAKFETME- MİZ LÂZİM GE- LECEK..

BEN HAYATI- MI ONA HAS- REDECEĞİM ANNE

FAKAT SENİN BİR DE KIZIN VAR SEVGİNİ ÖZ EVLÂDINLA BAŞKA BİRİNİN ÇOCUĞU ARA- SINDA TAKSİM ETME- MELİSİN NE UZATI- YORSUN ANNE İKİ ÇOCUĞU OLAN ANNELER YOK MU? ELEONORE DE BÜYÜYÜNCE SEVİNİR

ZAVALLIK BİZE NE DÜŞKÜN.. ŞEF. KAT VE SEVGİ A- RIYOR..

HAKLISIN KIZIM..

ORORAYLA ANNESİ, ÇOCUKLARLA NİHAYET KENDİ EVLERİNE DÖNDÜLER.

KENDİ EVİMZE DÖNDÜĞÜMÜZE, ÇOK MEMNUN OLDUM. ARTIK O CADİ İŞİTMEŞİN DİYE ALÇAK KONUŞMAYA İHTİYAÇ KALMADI.

YOK ÇANIM.. KADINCAĞIZA CADİ DEME.. HAREKET EDERKEN NASIL AĞLIYORDU GÖR MEDİN Mİ?

TABİİ AĞLAR.. BİZİM GİBİ MÜŞTERİYİ BİR DAHA NEREDEN BULACAK?

ANNE.. BULUNDUĞUMUZ YERDE YOK YAVRUM. ANNE BİR CADİ VARDI DA NEYE ANNEN HOŞLANMA. DİĞİ KADINLARIN HEPSİNE CADİ DER BANA HABER VERMEDİNİZ

62/2

ORORA BİRDENBİRE MAKSİMİYENİN YANAĞIN-DAN ÖPTÜ. O DA GENÇ KADININ BOYNUNA ATILDI

TİPKİ ANNEM GİBİ SEN DE BİRDENBİRE ÖPÜYOR. BEN SENİN ANNEN DEĞİL MİYİM?

ÇOCUĞUN KARA GÖZLÜKLERİNİN ALTI YAŞLA DOLDU.

EVET.. KÜÇÜK BİR MELEKLE CENNETTEN DÖNEN ANNEMSİN. MELEĞİN ADI DA ELEONORA. BANA

YAVRUM... BENİMCİ OĞLUM.. KÜÇÜK KARDEŞ GE-TİRMEĞE GİTMEŞSİN KARDEŞİNİ HEP SEVECEK MİSİN?

HEP SEVECEĞİM ANNE.. BÜYÜDÜ-ĞÜM ZAMAN ONU ORMANLARA GÖTÜ-RÜP ASLANLARA KARŞI MÜDAFAA EDECEĞİM.. YAVRUM.. BÜ-

RADAKİ ORMANLARA ARSLAN YOKTURKİ.

KURT NEYİNİZE YETMİYOR.. KURLAR PER BOLDUR..

132/2

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 10

YAZAN: K. TUĞCU

Kim ne diyecek ki. Hepsini birbirinin suçunu biliyor.

Yavaş yavaş bu serserinin istide etmek benim aklımda yer ediyordu. Onların emniyetini kazanmış bir adamdı. Fakat şımarık olmak için:

— Sana bir ağabey lâzım olduğu zaman beni unutma, dedim. Şimdi git. Benim izimi bulduğunu söyle. Daha çok gözlerine girersin. Artık için hangi tarafı keserse o taraftan olursun.

Arif ayağa kalktı ve:

— Sana da bir köpek lâzım olduğu zaman beni unutma ağabeyim, dedi. Ben bilirim işimi. Aldıma sen.

— 13 —

Mahkemeden bir gün evveldi. Sabahleyin yeni kalkmıştım. Kapıyı açtığımda Evdoksiya karşımda gördüm. Kız içeriye girerken tereddüt ediyordu. Sonra bu şüphe ve tereddütünü bana belli etmemek için çay içtiğim masanın yanında bir sandalyeye ilişti ve beni diliyle anlattı:

Lâmîya mektubu iki hafta evvel vermiş. Adaya gidince hastalandım. Bir gün evvel yine gitmiş. Etkisinin son provasını yapmış.

— Mektubu verdiniz, size bir şey söylemedi mi, dedim.

— Hayır, dedi.

— Peki dün gittiğiniz zaman da bir şey söylemedi mi?

— Söylemedi.

— Matmazel Evdoksiya, o halde ben de bu vefasız kızla meşgul olmayacağım artık.

Evdoksiya benim bu öfkemi yerinde bulmadı:

— Nasım söyleyecek bana, dedi. Var yanında baskaları. Em çok acıktı. Sanırsınız ki hastadır. Yalnız prova yaparken söylemiş bana. Ne zaman siz onu bırakmıyacaksınız. Öldürecekler sizi. Söylenseler böyle.

Evdoksiyaya uzun uzun teşekkür ettim. Ertesi gün öğleden sonra mahkemeye gittim. Koridorda beklerken Halidi, sonra Rasimi gördüm. İbrahimle Rifkı ortada yoktu. Halit bana pek fena bakıyor, diş biliyordu. Akram olan bu vicdansız herifin bu derecelere kadar sukut etmesi bir aralık canımı sıktı. Lâmiayı da orada gördüm. Fakat konuşmağa imkân yoktu. Beni görmek istemiyordu.

Nihayet mahkeme açıldı. Halitle ben girdik. Resimle Arif te dinliyenler arasında içeriye girdiler. Kısa bir durumdan sonra şahitler çağırıldı. Bu arada Lâmia da içeriye alındı. Hâkim kendisine benim babasına enjeksiyon yapıp yapmadığımı sordu. Lâmia ağlıyordu:

— Görmedim, dedi.

— Adnan babanızla yalnız kaldı mı?

— Hayır, ben odadan hiç ayrılmadım.

— O gün kendisine enjeksiyon yapmış mıydı?

— Çok üzüntü içindeydim, bakında değilim.

— Doktor babanıza Halidin enjeksiyon yapmakta olduğunu söyledim.

— Doktorun tenbihiyle ağabeyim enjeksiyon yapıyordu. Hattâ bunları ben hazırlardım.

Mahkemede, dinleyiciler arasında bulunan ihtiyar doktor, hâkimden izin istedikten sonra şunları söyledi:

— Basri Beyi zehirliyen mayi ile bundan bir müddet önce bir daha mahkemeye intikal etmişti. O sırada konsültasyonda ve morgta bulunuyordum. İki yıl önce yapılan bu cinayetin faili de bulunamamıştı. Ben her iki cinayetin aynı el tarafından ve aynı mayile yapıldığından eminim. Basri Bey için verilen morg raporiyle iki yıl önce o ihtiyar kadın için verilen rapor arasında bir fark olmayacaktır.

Hâkim bu noktayı zapta geçirdikten sonra bana söz verdi. Bir

sapsarıydı. Hâkimin bakışları altında eziliyordu. Ben son olarak:

— Evdeki ihtiyar hizmetçi kadınların da himaye altına alınarak sorguya çekilmelerini dilerim, dedim. Onlar birçok hakikati ortaya koyacaklardır.

Sözüm bitmişti. Halid'e söz verildi. Benim sözlerimin birer iftiradan ibaret olduğunu söylemeğe çalıştı. Mahkeme böylece bir ay sonraya bırakıldı.

Mahkemeden çıkarken hiçbir hâdise olmadı. Tam iki gün sonra Arif bir gece yarısı daireme geldi. Kendisini hiç beklemiyordum. Biraz çekinmiştim. İçeriye girdi. Bir sandalyeye ilişti ve bana:

Kapıyı açtığımda Evdoksiya'yı karşımda gördüm.

şey söyleyip söylemeyeceğini sordu. Gayet sakin bir sesle:

— Halidin, bir an önce mirasa konmak için babasının ölümünü tacil etmiş olmasından korkuyorum, dedim. Çünkü amcamın sağlığında kendisi büyük bir baskı altındaydı. Kötülüğe meyli olan bu evlât yüzünden merhum amcam çok ıstırap çekmiştir. Bugün düşüp kalkmakta olduğu arkadaşları bir takım maceralara girmiş insanlardır. Amcamı tedavi etmekte olan doktorun burada bahsettiği cinayete bu ölüm arasındaki müşâbihet tamdır.

Halit sapsarı kesilmişti. Halk arasında bulunan Rasim benim üstüme atılacak hale gelmişti. Sözüme devamla:

— Adliyenin Rifkı adındaki şahıs üzerinde durmasını dilerim, dedim. Çünkü o, fenalığa meyli olan Halidi de iftâl etmiş, belki bir de-va olarak verildiğini zannettiği ampulü Halit amcama zerketmiştir. Hakikaten bu olması bence muhakkak gibidir. Mahkemenizden amcazadem olan Lâmianın da himaye altına alınmasını rica ederim. Şüpheleri benim üstümden toplatarak ve beni ortadan kaldırarak davanın sukutuna ve böylece her şeyin ört bas edilmesine çalışıyorlar.

Çelimsiz bir insan olan Halit

— Kendini iyi sakın ağabey, dedi. Halitle Rifkı çok fena atıştılar. Çolak İbrahim de Rasimle beraber kafa denkliği ediyorlar. Ben senin burada oturduğunu bildirdim kendilerine. Gözlerine gireyim diye. Çolak İbrahim seni ortadan kaldırmak için on bin kâğıt istiyor. Eğer uyuşurlarsa seni bir kazaya uğratacaktır. İbrahim bana bu apartmanın durumunu sordu. Mümkün olursa burada bir daire de o kiraliyacak. Sana yakın bulunacak. Ben artık buraya gelemem. Dairende telefon var. Beni görmek istersen sabahları öğleye kadar Ak-sarayda Arap Mehmedin kahvesinde bulursun. Gelemezsen oraya telefon et. Ben istediğin yere gelirim. Arif gidiyordu. Kolundan tutarak:

— Bana Rifkının, Rasimin ve bu çolak İbrahimin kimler olduğunu öğren, dedim. Ama üstünkörü değil. Al şu yüz lirayı da. Başka paraya ihtiyacın oldukça beni gör. Şu derdi başımdan savıncaya kadar bütün masrafın bendedir. Fakat onlardan da ayrılma. Ben senin nasıl bir delikanlı olduğunu daha bilmiyorum. İstersen beni ele verirsin. İstersen bu insanlık hak ve namus tarafına geçersin. Ben de senin istikbalini düşünür, seni şerefli insanlar arasına sokmağa çalışırım.

Arifin gözleri pırıldıyordu. Önce dişlerini sıktı ve sonra:

— Ah ağabey, dedi. Sen beni bir polis yaptırabilsen. Fakat neyliyeyim. almazlar ki. Biz kendi kendimizi kirletmiş insanlarız.

— 14 —

İki gün sonra, sabahleyin aynı kat üstündeki bir dairenin boşaltıldığını gördüm. Bir aralık kapıcıya sordum. Taşradan bir hacıya geldiğini, benim daireme bitişik dairedeki kiracıya bin lira hava parası vererek orayı tuttuğunu bildirdi.

Arifin dediği çıkmıştı. Öğleye doğru ihtiyar bir köylünün yanında Çolak İbrahimi gördüm. Kendisiyle hiç yüzleşmemiştim. Benim kendisinden şüphe bile etmediğimi sanıyordu. İkinci gün akşamı kapı çalındı. Çolak İbrahimi karşımda gördüm. Yılışık bir hali vardı. Ne istediğini sordum. Bu apartmana yeni taşındığı için kapıyı şaşırdığını bildirdi. Ve şöyle konuştuk:

— Biz Kırşehirden geldik. Babam çok zengindir. Onu hastahane-ye yatıracağım. Detnek sizinle komşuyuz. Çok memnun oldum.

— Ben de çok memnun oldum. Babanızın rahatsızlığı nedir?

— Böbreklerinde iltihap varmış.

— Vah vah, geçmiş olsun.

— Teşekkür ederim. Siz yalnız mı oturuyorsunuz?

— Evet.

Çolak İbrahim açık kapıdan yatak odama ve pencerelere baktı. Sonra beni dikkatle süzdü. Elini uzattı. Birbirimizin elini sıktık. Herifin eli buz gibi soğuktu. Kapımı kilitlemeği itiyad edindim. Sonra balkona açılan pencere ve kapıları gözden geçirdim. Apartmanın altı odalık olan bir daire si sonradan üçer odaya ayrılarak ayrı ayrı kiralara verilmişti. Fakat binanın cephesinde bulunan balkon müşterektir. Bu balkondan bitişik daireye geçmek hiç te güç değildi. Yatak odamda balkona çıkılacak bir kapı bulunuyordu. Bu canımı sıktı. Rahat uyku uyumaktan mahrum kalacaktım.

Hemen o geceden tertibat aldım. Penceresiz olan aralığa bir sezlong koyarak orada yatmağa başladım.

Bir iki gün sonra kapıcı gazetemi getirdiği zaman rahatsız olup olmadığımı sordu. Bu sorunun sebebini anlamak istediğim zaman bitişik komşunun benim geceleri ağladığını ve sabahlara kadar uyu-madığımı söylediğini anladım.

Böyle bir şey uydurmanın sebebi neydi acaba?

Bunu anlamak ta fazla geç sürmedi. Ertesi gece yarısı yatak odamda bir gürültü duydum. Kar-yolamı içinde birisi yatar gibi bo-zuk ve ortası kümbetli bırakmış-tım. Kapıyı yavaşça aralayıp bak-tım. Kimse görünmüyordu. Fakat bir cızırtıdan sonra bir camın ko-parken çıkarttığı tınılamayı duy-dum.

Aradan on, on beş dakika geçti. Odayı bir ışık dolandı. Pencere dışarıdan gelen bu elektrik feneri ışığı bir anda açılıp kapandı ve ya-tağıma vurdu. Sonra, yine sükût bekledim.

Neden sonra odada bir sinsi yürüyüş belirdi. Bir gölgenin yata-ğıma kadar sokulduğunu farkettim.

(Arkası var)

Soğukkanlılık

Yazan: M. YAMAN

Gazino epeyce kalabalıktı. İçki servisi bitmiş, ortaya yemek çıkmıştı. Orta yaşlı, orta halli, orta boylu bir adamcağız ağır ağır yemeğini yiyordu.

Kapıdan içeriye gülle gibi birisi girdi. Müthiş surette soluyor, kan çanağı gözlerini devire devire etrafına bakıyordu. Nihayet yemeğini yiyen adama doğru yürüdü ve avazı çıktığı kadar haykırdı:

— Nihayet elime geçtin herif. Ben seni çiğ çiğ yemiyeceğim de kimi yiyeyim a mendebur.

Yemek yiyen adam ağır ağır başını kaldırdı, hiddetinden fıkır fıkır kaynayan adama baktı ve:

— Bir yanlışlık olacak, dedi. Ben sizi tanımiyorum.

Adam yumruklarını sıktı:

— Senin adın Zihni değil mi?

— Evet. Göbek adım Ahmet. İstanbullu ve üç yüz on sekizliyim.

— Hay doğmaz olaydın. Ben İzmirli geliyorum. Burada yemek yediğini söylediler bana. Garsona sordum. Hemen gösterdi. Benim aradığım kerata sensin. Seni öldürmeğe geldim.

Adam yemek yemeğe devam e-

leri sarstı. Bir masa devrildi. Bir bardak kırıldı. Ağzına bir et lokması atan öteki:

— Yüz yirmi kuruş, dedi. Gençlerde ben de bir bardak kırdım, garson yüz yirmi kuruş aldı. Yine talihli adamsın ki sürahi kırılmadı. Yoksa beş papel gittiydi.

Kanı beynine vuran iri adam etrafındakileri silkip atmağa uğraşarak böğürdü:

— Birakin beni, birakin diyor size, birakin şu alçağı çiğniyeyim.

Adının Zihni olduğu anlaşılan adam çatalıyla çit çit tabağın kenarına vurarak kalabalığın arkasını görmeğe çalışıp:

— Oğlum, garson efendi, dedi. Polise haber vermediniz mi? Bir hapishane arabasıyla bir de cankurtaran yollasınlar.

Sonra ilâve etti:

— Komposto nerede kaldı?

Bu sırada halkı yaran bir komiser içeriye girdi. Boşta olan garsonlarla beraber halkın içine girdi ve İzmirli gelene sordu:

— Sakin olunuz efendim. Meşeyi uzatmıyalım. Bir şikâyetiniz

mi var?

İzmitten gelen köpürerek haykırdı:

— Bizi artık hapishane paklar Komiser bey. Bu herif bizim aileden bir kız aldı. Her gün dayak, her gün eziyet. Nasihat etmişler, rica etmişler olmamış. Sonra bana haber (Arkası 14. sayfada)

93

Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

29

ŞİMDİYE KADAR GAUVAIN BASKIN ÇAKTI.. AMA MARKİ LANTÖNAK TA YAMAN HA.. KARAYA AYAK BASTIĞI GÜN SEKİZ BİN KİŞİ İLTİ HAK ETTİ

LANTÖNAK'IN BÜTÜN ARZUSU FRANSTZ TOPRAKLARI ÜZERİNDE BİR KÖPRÜBAŞI ELDE ETMEK VE İNGİLİZLERİN KARAYA ASKER ÇIKARMALARINI SAĞLAMAK..

İLK İŞİ ORTALİĞA DEHŞET SALMAK OLDU. İKİ KADINI KURŞUNA DİZDİRMEK OLDU. BUNLARDAN BİRİNİN ÜÇ ÇOCUĞU VARDI. BİR CUMHURİYETÇİ BİRLİK İNTİKAMINI ALMAĞA ÇALIŞTI.

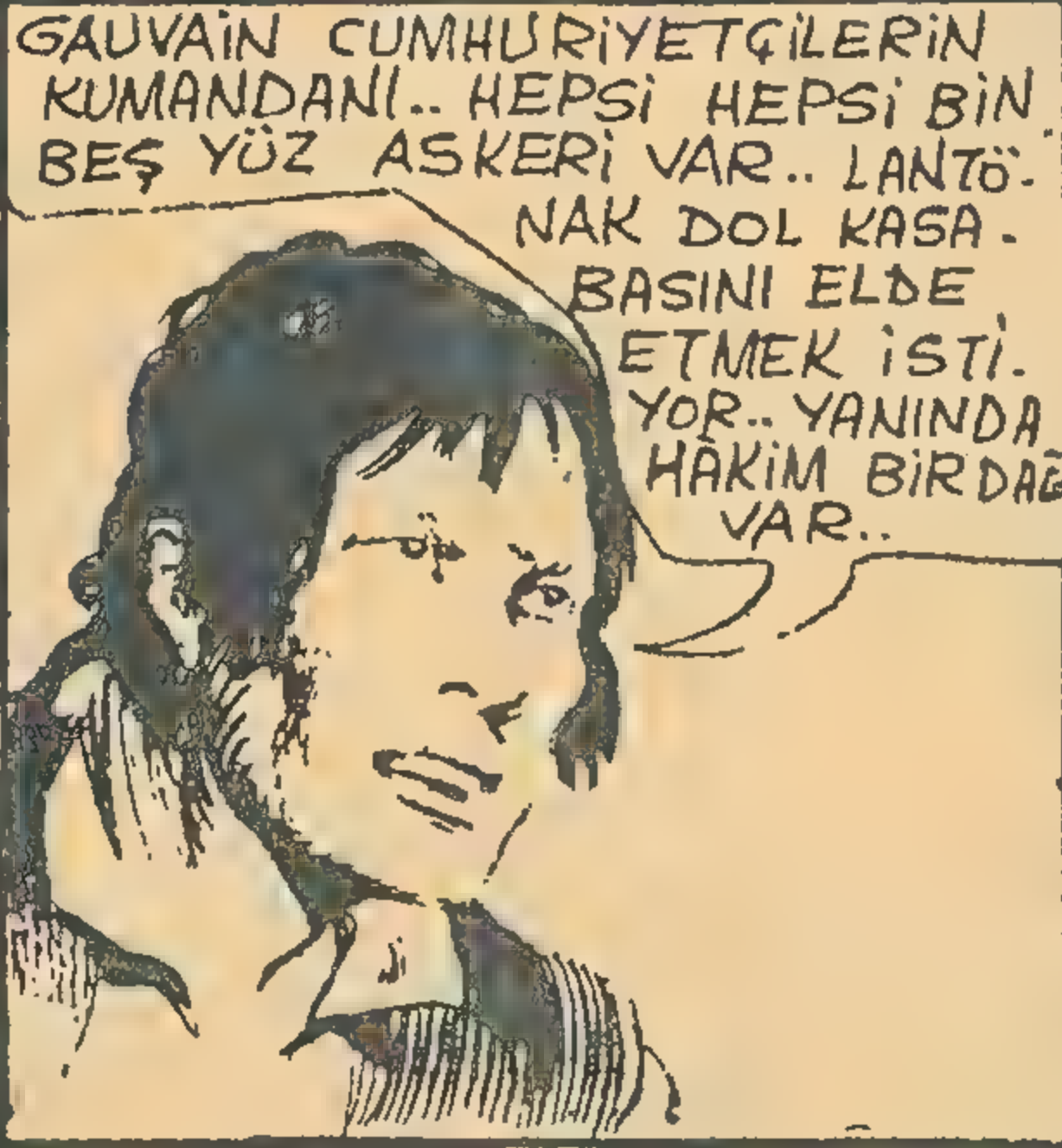

BİR ŞEY İÇMİYECEK MİSİNİZ KARDAŞ..

BİR LOKMA ERMEĞİM VAR YOLCU YOLUN DA GEREK..

GAUVAIN CUMHURİYETÇİLERİN KUMANDANI.. HEPSİ HEPSİ BİN BEŞ YÜZ ASKERİ VAR.. LANTÖNAK DOL KASA.. BASINI ELDE ETMEK İSTİYOR.. YANINDA HAKİM BİR DAĞ VAR..

GAUVAIN BU PLANIN FARKINA VARDI. İHTİYARI GERİ PÜSKÜRTTÜ, AVRANŞTAN GERİ KOVDU..

GAUVAIN'IN BÜTÜN HAREKATI'NI GİDİYOR. DÜN BURADAYDI.

DERKEN ORTALIK BİRDENBİRE KARIŞTI. TAMBURLAR ALARM İŞARETİ VERDİLER. LANTÖNAK DOL'A TEKRAR YÜRÜYÖRMÜŞ..

BÜYÜK FRANSTZ İHTİLALI SİRALARINDA GEÇEN BU ROMAN KRALCILARLA BİRLEŞEN İNGİLİZLERLE FRANSTZLARIN ÇARPIŞMASINI HİKAYE ETMEKTEDİR.

GAUVAIN LANTÖNAK'IN YOLUNU KESTİ.

MADENKİ YOLUNUZA DEVAM ETMEK İSTİYORSUNUZ, DOL KASABASI CIVARINA GİTMEYİN.. ORASI ANA BABA GÜNÜ, GÜME GİDERSİNİZ.. SOLA DEĞİL SAĞA SAPIN.

YOLCU ATINI MAHMUZLADI VE GEÇENİN KARANLIĞINA DALDI.

OTELCİ ARKASINDAN HALA BAĞIRIYORDU: "SAĞA SAPIN.. YOLU ŞAŞIRMAYIN.. YOLCU BİR AN DURDU. SOLA SAPTI ARKASI VAR

diyordu. Öteki müşteriler kalkmış, geniş bir halka bu iki adamın etrafını kuşatmıştı. Garsonlar öfkeli adama tutmağa, hiç olmazsa bir fenalık yapmasına mâni olmağa çalışıyorlardı. Öteki, insanı şaşırtan bir soğukkanlılıkla yemeğini yiyor, su içiyor, hiç telâş etmiyordu.

— Sen Azrail misin? diye sordu.

— Herif, bir de alay mı ediyorsun. Senin için Azrailim ya. Bir yumrukta gözünü patlatacağım.

— Tevekkeli Cenabı Mevlâm insana iki göz vermemiş. Birisi patlarsa diğeriyle idare eder, diye.

— Yalnız bu olsa şükret, bir tekme vurup bacağına kıracağım.

— İnsanın alnına yazılıysa bunu da görür. Desene koltuk değneği kullanacağım. Eh, ne yapalım, adam olana bir bacak da yeter.

— Bunlarla kalsan şükret. Sana bu acıları çektiirdikten sonra öldüreceğim.

— İnsan bu. Bir gün mutlaka ölür. Haktealânın bana ne kadar ömür tâyin ettiğini bilmiyorum. Zaten doğacak çocuğun cinsi bir, ölümün zamanı iki, bir şey daha vardı, dur bakayım, bulamadım şimdi. Her ne ise üç şeyi Allah insanlara malûm etmemiştir.

— Sana malûm oldu işte. Karşına dikildim.

— Demek niyetin kat'i?

— İzmitten buraya kadar seni gebertmek için geldim. Seni gebertmeyince rahat, huzur bana nasip olmayacak. Gözümü bile yumuyacağım.

— Yemek de mi yemiyeceksin?

— Hâlâ alay mı ediyorsun be. Herif bir silkinşte etrafındaki-

HARP PLANLARIN
NEYE YARADI SAN.
Kİ 2. GONTRANO
KARAYA ÇIKARSA
KİMSE ONA EL
KALDIRMAZ

69

ADALAR KRALİÇESİ

DOĞRU... BU TOP.
RAĞA AYAK
BASMAMALIDIR.

GEMİNİN TİPKİ SİHİRLİYMİŞ GİBİ
MERMİ YAĞMURUNUN ARASINDA
İLERLEDİĞİNİ GÖR-
MÜYÖR MÜSÜN?

BEN GEMİ RIHTIMA GEL-
MEDEN ÖNCE ONU
YAKAYIM DA GÖR SEN

BU İŞİ BAŞARIRSAN SENİ
BAŞVEKİLİM YAPARIM.

YAPTIM GİT.
Tİ ÖYLEYSE

NİBBİO BİR KAYADAN DENİZE
ATLADI VE SUYUN ALTINDAN
YÜZMEĞE BAŞLADI.

PAZARLIK!

ÇOK GEÇMEDEN GEMİYE VARDI.

GEMİDE HÜKÜM SÜREN KARGAŞALIKTAN İSTİ-
FADE ENEN NİBBİO ELİNE BİR MEŞALE GE-
ÇİRDİ ANBARA İNDİ.

132

ÇOK GEÇMEDEN
HEPİNİZ KEBAP
OLACAKSINIZ...

NİBBİO SÜR'ATLE HER
TARAFI ATEŞE VERDİ.

TAM YUKARI ÇIKARKEN

UĞURSUZ HERİF? BU-
RADA İŞİN NE? SENİN
NE MAL OLDUĞUNU
ÖĞRENDİM.

ARKASI VAR

dar iyi anlayan bir erkeğe rastlamamıştım. Mutlaka karınız da..."

Mr. Watkins : "Ben evli değilim diye sözümü kesti. Fakat eğer siz, benim karım olsaydınız eminim ki aramızda küçük bir sızıltı bile çıkmazdı." Ve iki dişini birden göstererek sırıttı. Helen : "Çok tatlı bir adamsınız Mr. Watkins, dedi. Öyle hoşuma gittiniz ki..."

Artık bu kadarına da tahammül edemeydim. Cebimden cüzdanımı çıkardım. Biletleri herifin burnuna doğru salladım. "Görüyorsunuz ya! diye haykırdım. Biletlerin hepsi iki tane. Biri öteki de karıma ait. Siz de canınız lırsa gidip hayvanat bahçesini gezin."

Helen biletleri elinden çekti. "Harry, dedi. O ne biçim laf öydü? Tıpkı sarhoşlar gibi konuşuyorsun."

Ve Mr. Watkins'e dönüp : "Harrevüyü sonra da görebilir, efendim, gülümsedi. Hem onun için bilet bulmaktan kolay ne var... Fakat biz öyle mi ya? Haydi Mr. Watkins, gidelim artık."

Beni yalnız başıma bırakarak köle la uzaklaştılar.

SİYAH PELERİNLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

Koyu mavi gözleri şaşkınlıkla kızımsındaki adama bakıyordu. Her şey olgunlaşmağa başlayan vücudu sorderece mütenasip, boyu uzun. Her halinden asil bir ifade okunuyordu. Tatlı ve ürkek bir sesle:

— «Köpeğimi öldürecek miydiniz?» diye sordu.

Don Pedro Londrada geçirdiği seneler zarfında İngilizceyi bir ilgiliz kadar öğrenmişti. Hürmetle:

— «Bir hanımın köpeği tarafında parçalanmaya engel olmamı kültahlık addetmiyeceğinize eminim.

Şivesi ve sözlerindeki hafif istihza, genç kızın ona daha dikkatle bakmasına vesile oldu.

(Arkası var)

SOĞUK KANLILIK

(Başı 13. sayfada)

verdiler. Benim biraz dişli olduğumu duyunca bir ay önce kaçıp buraya gelmiş. Aradık, taradık, nihayet izini buldum. Çoluğu, çocuğu büsbütün sefil bıraktı. Bir alay da borç. Siz olun da gebertmeyin bu herifi.

Komiser sükûnetle:

— Hakkında ikamei dava etmek lâzım, dedi. Siz şahsen bir insanı tecziye edemezsiniz. Usulü dairesinde hareket edin.

Yemek yiyen adam:

— Asliye sulh hakimliğine istida verilir, dedi. Böyle işlere o bakkar. Garson oğlum komposto neredede kaldı?

Komiser bile bu adama biraz kızmıştı. Hâlâ gırtlığını düşünüyor du. Elini omuzuna koydu ve sertçe sordu:

— Nerede oturuyorsunuz? dedi. Adresinizi alayım.

Zihni:

— Tozkoparanda, dedi. Ma aile orada otururuz.

— Siz İzmitten gelmediniz mi?

— Oraya gittiğimi hiç hatırlamıyorum. Tabii Ankara yolculuğunda tren uğrayor.

— Peki ama bu adamın iddiası başka türlü. Siz nüfus kâğıdınızı versenize bakayım.

Zihni nüfus kâğıdını uzattı. Pîlâvını tamamlamış, nihayet kompostoya başlamıştı. İzmitli adam Komiserin omuzundan nüfus tezkeresine baktı ve birden sapsarı kesilerek mırıldandı:

— Bu, bu adam değilmiş aradığım. Bunun adı Zihni Soğuk. Bizim damat olacak alçağınki Dundardır. Mehmet Zihni Dundar.

Birden balon gibi sönmüş, utanmıştı. Öteki nüfus kâğıdını cebine yerleştirirken aynı soğukkanlılıkla seslendi:

— Garson İzmitli beyden al hesabımı.

FIRTINA KAPTAN

24

BU ADADA EPEY MERAKLI
ŞEY GÖRECEĞİZ. YILMIYA
LİM ARKADAŞLAR..

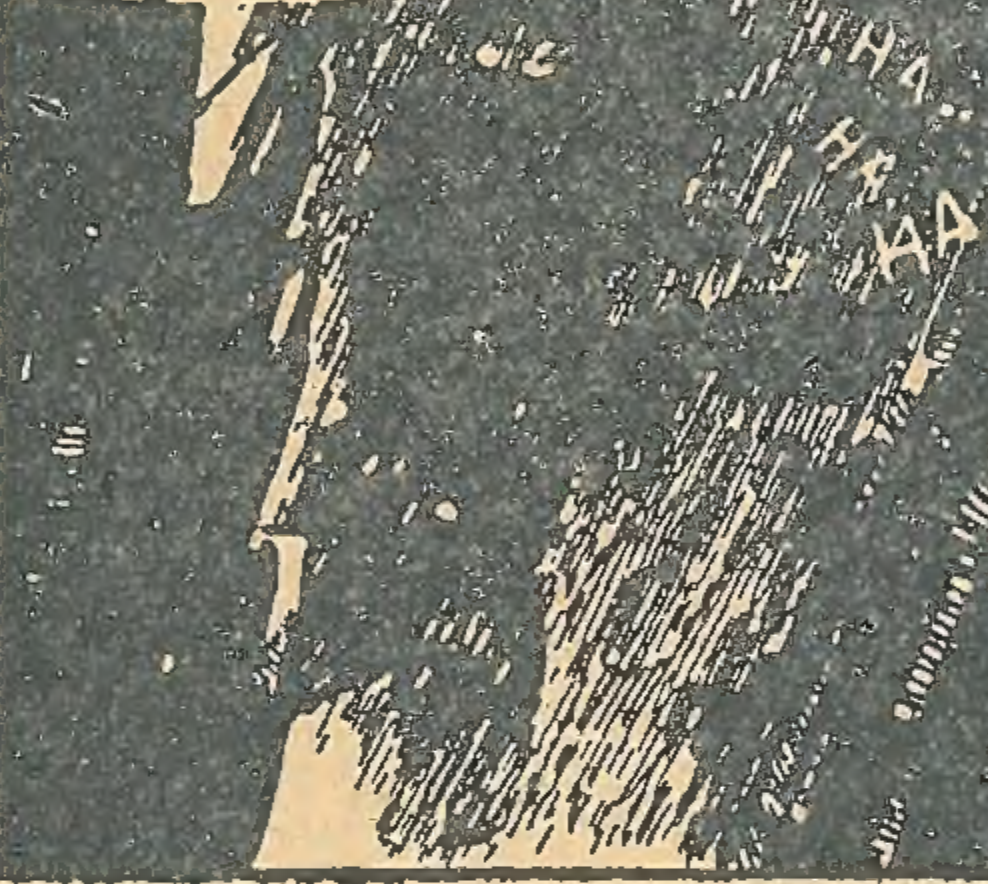
BİR MAĞARA GELİN
GİRELİM BAKALIM..

BİR DÖNEMEÇTE İLİKLERİNİ DON
DURAN BİR MANZARAYLA KARŞILAŞ-
ZAVALLILAR!.. TILAR
İŞTE BİZİM SONU
MUZUN RESMİDİR

BU SIRADA KAYALARIN
ÜSTÜNDE KANBÜR BİR
GÖLGE GÖRÜLDÜ. VE GİR-
KİN BİR GÜLÜŞ ORTALIĞI ÇIN
LATTI.

ADA YERLİLERİNİN ŞEFİNİN KIZI
RANI BU SIRADA MEYDANA
ÇIKTI. KORSANLAR ŞAŞIRDILAR.

BENİ DİNLEYİN.. BURADAN Gİ-
DİN.. TOPRAĞIN ALTINDA BİR DEV
YATILIYOR.. KÖTÜ BEVAZLAR DA
YAŞIYOR.. SİHİKBAZ VOB..

FAKAT

KABİLEMDEN BİR
KADIN KELLE
ADASINA GEL-
MEK İÇİN KİMDEN
İZİN ALDI.. CEZA
NI GEKECEKSİN..

BENİ TAKİP ET RANI..
BURADA İŞİN
YOK.. SENİ
YENİ DOSTLARA
TANIŞTIRACA-
GİM.

KORSANLAR İKİ YERLİNİN
TAŞIN OYUKLARI ARASINDA
KAYBOLDUKLARINI HAYRET-
LE GÖRDÜLER

FIRTINA KAPTAN ADAMLARINA İŞARETİ
PEŞİMDEN GELİN.. BU
SİHİRBAZIN DOSTLARI-
NIN KİM OLDUĞUNU BİL-
MEK İSTERİM

BİR İŞİK GÖRDÜLER. YAKLAŞTILAR BÜYÜK
BİR MAĞARAYA AÇILMIŞTI YOLUN AĞIZI. AŞA-
GIDA KOCA BİR VELKENLİ YATIYORDU
EVLER VE İNSAN.
LAR VARDI.

BİR TÜNEL İÇİNDE İLERİ-
LEDİLER UZUN GELEN
BİR YOLCULUKTAN SONRA..

ARKASI VAR

Kalb Kalbe Karşıdır!

BİRDENBİRE SİLÂH SESLERİ İŞİTİLİR VE HERKES KAÇAR, FLORA İLE RUDY DE ALAIACELE EVE Gİ-RERLER.

Silah Sesleri devam ediyor. Bu gürültü ne acaba? Kamyon sesine benziyor..

Evet Anneciğim Kamyon

BU SİRADA TEKRAR SOKAK-LARA DÖKÜLMÜŞ VATANSEVERLERİ KUCAKLA-MAKTADIR.

Rudy.. Almanlar kaçmışlar! Harb bitti! Gel babana gidelim... insallah ona dokunma-mışlardın.

Yaşasın İtalya

BUES-NA DA

Cocuklar kontla karısı-nı arayalım. Almanlar rehine olarak alıp götür-düler galiba..

Oh sevgilim Nihayet Serbesttiz.

Sevgilim! Nihayet bitti..

Baba sentüfek attınmi?

Bir vatansever erkek. Le kadından mı bahsediyorsunuz? Bu gece köşk-ten acı acı bağıştıkları-nı işittim.

HERKES TEKRAR KÖŞKE DOĞRU KOŞMAGA BAŞ-LAR.

Gizli bir oda lafı geçiyordu. Belki siz orasını görmemişsinizdir.

İhtimal! Simdi tekr-ar ararız.

Kim bu kont

BİRDEN BİRE SİLÂH SESLERİ KESİLİR.. AR-KASINDAN MÜTHİS BİR İNFİLÂK VE NİHA-YET SEVİNÇLİ BİR HABER.

Almanlar Gittiler.

Kurtulduk!

Yaşasın Hürri-yet

HERKES ALMAN KA-RAĞAHINA DOĞRU KOŞAR-LAR.

Flora! Rudy!

Corc!

Baba

BİNBİR ROMAN

KÖŞKE
GELDİK-
LERİ
ZAMAN
BİR GÜ-
RÜLTÜ
İŞİTİR-
LER.

Biz buradayız
Size bağırdık ama
duyuramadık ve
gördüğünüz gibi ka-
pıyı kırdık

BUSIRADA BİR
FERYAT YÜKSELİR.

Floraci-
gim benim!

ines.gilberto..

Hiçte bu ak-
lıma gelmez-
di

siz
va-
tan
Sever-
ler ara-
sında..

BİR AY SONRA NİHAyet CORC İLE FLO-
RA MÜCADELELERİNİN ZAFERİNİ
KUTLADILAR..

Aman ines yanlış anlama
iyi demek istiyorlar.

Evet artık çok değış-
tim Eğer Flora da beni
Affedecek olursa onun-
la da ananın düzelece-
ğine eminim.

Bundan
Şüphem
mi
var?

Tuhaf bir tesa-
düf Corc..
Ablam ines.
Eniştem Gil-
bert !..

Hakikaten hazine bir
karşılaşma ! Demek
Müthlis Ablam bu ha !
Hiçte öyle gö-
rünmüyor

ARTIK HEP BERABER MESUT
YAŞAMAKTADIRLAR.

Newyorktaki dairene
girdiğim zamanı
hatırlıyormusun.
Hayâl sanmış-
tın beni.

Tıpkı saadet gibi.. Saade-
tide bir hayâl zannede-
ken hakikat oluverdi..

Baba Hayal
Nedir.

ESKİ PROJELERİNDEN VAZ GEÇTİLER
MİLÂNODA YERLEŞİP KALDILAR..

SON